

« Τί εἶνε τοῦτο, ταγματάρχα » ; ἠρώτησεν ὁ Φουκὲ ἀναλαβὼν τὸν στυπτοχάρτην.

— Ἡ ἀπόδειξις— ἡ ἀδιαφιλονείκητος ἀπόδειξις.

— Καὶ πῶς ;

— Τὸ ἐξέσχισα ἀπὸ τοῦ χαρτοφυλακίου του.

— Πότε ;

— Πρὸ ἡμισείας μὲν ὥρας.

— Σὲ παρετήρησαν ;

— Ὁχι. Ἡ ἀδελφή του ἦτο παρούσα, ἀλλὰ δὲν μὲ εἶδεν.

— Ἡ ἀδελφή του : Οὐδεὶς ἄλλος ;

— Οὐδὲ ψυχὴ.

— Αὐτὸς δὲ ποῦ ἦτο ;

— Εἶχεν ἐξέλθει δι' ὀλίγα λεπτά.

— Ἐνόησα, ταγματάρχα. Ἀλλὰ ποίου εἶδους ἀπόδειξις εἶνε αὕτη,

— Πλησιάσατε εἰς τὸ φῶς καὶ ἀναγνώσατε ἀντιστρόφως. Θέλετε ἴδει μέρος τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς ὡς ἐγρᾶφη κατ' ἀρχάς. Συγκρίνατέ την μετὰ τῆς ἐντύπου καὶ θέλετε παρατηρήσει τὴν διαφορὰν. Ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ὁμίλει περὶ τοῦ Λόχου τοῦτου ὡς δαπανηροῦ, ἀλλ' ἀνοήτου μηχανισμοῦ ἐν τῷ ἐντύπῳ ἔχομεν τὴν λέξιν «δολίου».

— Ἐνόησα, ταγματάρχα, ὑπέλαβεν ὁ Φουκὲ, ἀλλ' ἔχω ἰσχυροτέρα ἀποδείξεις ταύτης, ἧτις πράγματι οὐδὲν κατ' αὐτοῦ ἀποδεικνύει».

Καὶ μειδιῶν ἐδίπλωσε μετὰ προσοχῆς τὸ τεμάχιον τοῦ στυπτοχάρτου καὶ τὸ ἔθηκεν ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ περιστηθίου του.

— Τώρα εἶπατέ μοι καὶ ὑμεῖς, εἶπεν ὁ ταγματάρχης, πῶς κατορθώσατε ν' ἀνακαλύψητε ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ συγγραφεὺς ;

— Ἄ, ταγματάρχα, ἀπεκρίθη ὁ Φουκὲ, αὐτὸ εἶνε μυστικόν.

— Εἶμαι παλαιὸς τῆς οἰκογενείας φίλος, καταλαμβάνετε ;

— Ἐννοῶ κάλλιστα. (Ὁ Φουκὲ ἔλαβε ταμβάκον.)

— Καὶ λυποῦμαι εἰλικρινῶς διὰ τὸν νέον.